

13. srpna středa

S Vaškem jsme odjížděli v 9 hodin ráno Studentagency z Prahy Florence do Bratislavy. Náš let do Girony byl právě odtamtud. Cestou na nádraží potkávám kamarádku Marii, která jede jiným žluťákem do Brna. Zapovídáme se v hale čekárny. Vašek nás najde a přidá se k nám. Loučím se s mamkou a mávám jí. Když mi zmizí z dohledu, přemýšlím a v duchu kontroluji, jestli mám všechny věci. Asi v půli cesty si uvědomuju, že jsem si nevezla kartáček na zuby. Cestou na Slovensko čtu průvodce o Barceloně a dívám se z okna. V Bratislavě jsem ještě nikdy nebyla. Snad tam bez problémů najdeme autobus, který jede na letiště. Po jedné hodině odpolední dorážíme na místo. Vlakové nádraží, odkud má náš autobus jet, je pěkně daleko. Leží snad na druhém konci Bratislavy, než co nás Studentagency vyklopil. Jdeme pěšky. Cesta nám trvá hodinu, možná i víc. Vašek už Bratislavu navštívil, tak docela tuší, kde by ten vlakáč měl být. Cestou jsem si koupila v drogerii kartáček. Nakonec nás musel nasměrovat jeden chlapík, kterého jsme se na okraji parku optali. Vysvětloval nám to tak podrobně, že jsme se snažili co nejvíc přikyvovat, aby nás už nechal jít. Nakonec jsem si všimla, že stojíme u zastávky, kam zajíždí i náš bus, kterým jsme potřebovali jet na letiště. Hurá, nemusíme se už dál trmácet.

Privítalo nás malinké letišťátko. Říkám malinké, protože oproti tomu našemu pražskému je to bratislavské fakt prcek. Měli jsme ještě několik hodin do odletu, a tak jsme si sedli na lavičku a poobědvali. Fotili jsme letadla za plotem a já se snažila naučit na poslední chvíli španělská slovíčka. Tak jsme si ukrátili čekání. Poměřovali jsme své batohy, ten můj mi doma vážil rovných 9 kilo. Snad i ten Vaškův spadá do limitů. Vystáli jsme si frontu na odbavení, ale dozvěděli jsme se, že odbavení nebudeme. Neměli jsme totiž připlacená žádná zavazadla.

A tak jsme se rovnou vydali ke kontrolám. Bohužel se to neobešlo bez komplikací.

Oběma nám odjel batoh na vedlejší pás. Nejdřív Vaška vyzvala paní prohrabovatelka, aby si vyndal věci z báglu. Samozřejmě měl „velkou radost“, když mu do plastové krabice vysypala celý jeho obsah.

„Vy tam máte mlýnek na maso!“, nechali se slyšet.

Cože? Mlýnek na maso? Co je to napadlo?

Označení mlýnek na maso nakonec dostal malinký klíč, který měl s sebou Vašek na utahování vaříče. Paní se šla speciálně optat, jestli si to smí vzít, a vrátila se s nesouhlasným kroucením hlavy.

„Je to zakázaný předmět! To si nesmíte vzít s sebou!“

„Ale já ten klíč potřebuju! Bez něho ten vaříč nesestavím!“

Vašek se bránil, ale paní byla neoblomná. Najednou se vedle nás ocitnul slovenský policajt.

„Co se tu děje?“

Paní mu vysvětlila náš spor. Vašek opět naléhal. Ten policajt se nakonec obměkčil.

„Tak dobře. Ale okamžitě to schovejte.“

Nakonec se tedy miniklíč mohl podívat do Španělska.

Bohužel u mě už nic neprošlo. Vyhodili mi repelent a opalovací krém. A co mě nejvíc mrzelo, to byla slivovice. Měla jsem si ji dát do petky, ne do placatky. To by jen těžko rozeznali od vody, ne? Nechápu, proč mi to vše vyhodili, když menší množství tekutin do 100 ml bylo povoleno. Pak cestujte s nízkonákladovkou! A vyhodí vám půlku baťohu! Říkala jsem si: Jestlipak ten policajt do sebe tu slivovici někde za rohem přeci jen nekopnul! Hodně mě to mrzlo.

Ani v letadle to není úplně běžný nástup, jak vždycky bývá. Každý se musí strašně rychle usadit a letušky jsou nervózní, když Vašek pěchuje baťoh do úložného prostoru nad hlavou. No jo, ta karimatka je trochu mimo rozměry. Nakonec mu část věcí uloží někam dopředu. Odlétáme v 18.30 a personál, který nás obsluhuje, je

slovensko-španělský. Převažují ale Španělé. Kromě jednoho mi není nikdo sympatický, skoro nikdo se neusmívá. Je vidět, že z nás chtějí vytáhnout co nejvíc peněz. Chvíli si připadam jak na trhu nebo jak na nějaký aukci. Kromě jídla prodávají i vůně, a dokonce losy. Opodál sedí dvě dámy, které si koupí snad skoro ze všeho, co jí nabízejí. Mezi sedačkami je málo místa na nohy a překvapuje mě, že tam není ani kapsa s časopisem a blicím pytlíkem. Vašek to okomentuje, když letuška prochází s jedním igelitákem, že všichni musí blít hromadně do jednoho. Já jsem zas v šoku, když si prohlížím reklamní leták, který mi náhodou dali u vstupu do ruky. Mezi nabízenými věcmi tu najdu repelent, opalovací krém... jen ta česká slivovice mi tu chybí.

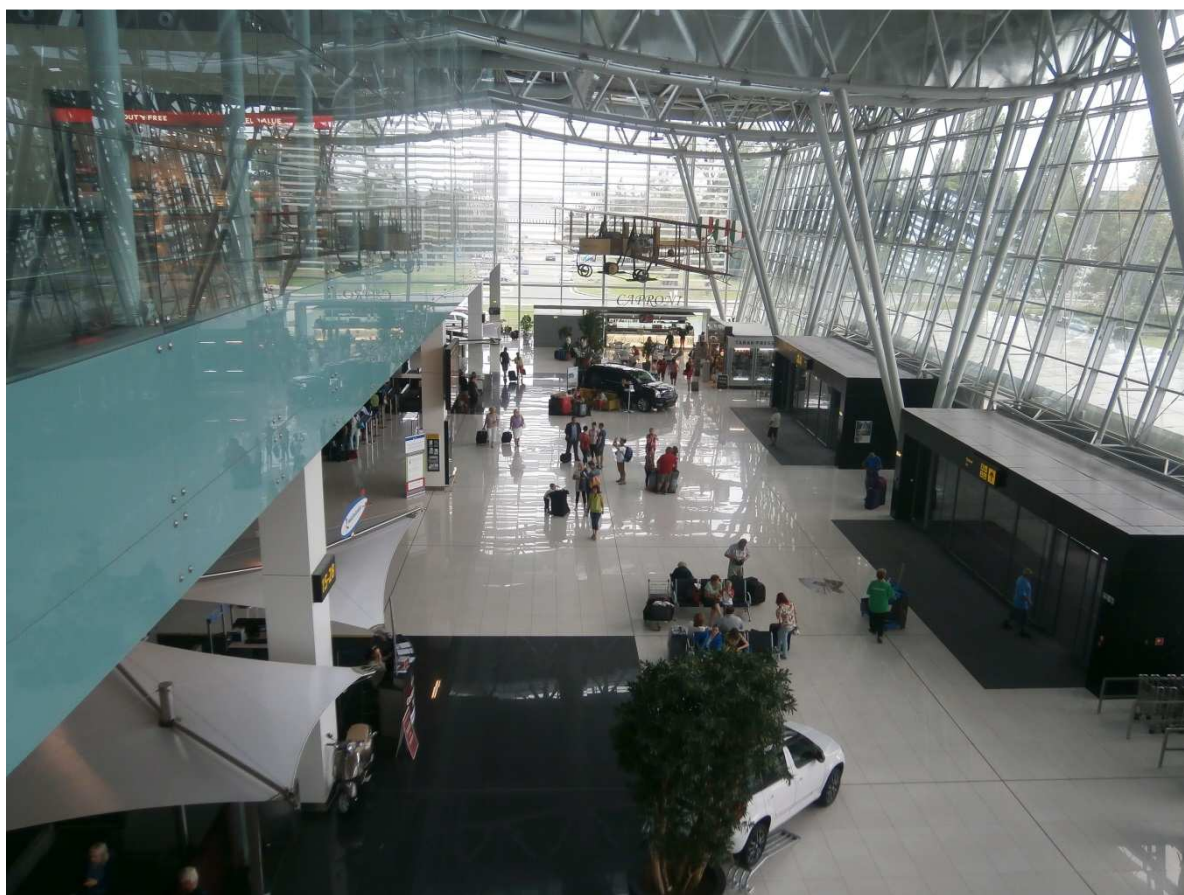
„Oni snad ty naše zabavený krémy a repelenty prodávají tady na palubě,“ divím se.

Když se blíží přistání, slyším o pár řad někoho říkat: „Nerozpadne se to letadlo?“

Nerozpadli jsme se! Sice jsme přistáli v děsivé rychlosti a trochu to sebou drclo, ale pilotovi se zdárně podařilo zastavit.

Je 21:15.

Po návštěvě toalety hledáme místo, kde by se dalo přespat. Letiště v Gironě je podobně velké jako to bratislavské. Na výběr tedy není mnoho možností. Pozorujem okolo jdoucí lidi a tipujem, kdo tu asi hodlá taky přespat. Jako my. Jíme výborný koláč, který Vašek přivezl z Čech. Když to na letišti utichá, leheme si do rohu vedle automatů. Zvenku je na nás sice vidět a od vchodu taky, ale zevnitř z haly už moc ne. A jsme hezky pod střechou. Po našem příletu to totiž zdaleka nevypadá na tropickou noc. Všude jsou tmavě modré mraky a zdá se, že bude možná i pršet. Naštěstí si nás celou noc nikdo nevšímá a ani policajtům náš způsob nocování nevadí. Nejsme sami, co tu poleháváme. Libuju si, že tu nezní žádné hlášení jako na letišti v Pekingu. Asi tu těch letů je fakt minimum.

Při čekání na letišti v Bratislavě

Naše letadélko

14. srpna čtvrtek

Probudím se před sedmou hodinou, protože na letišti v hale je už zase ruch. Pomalu si zabalíme spacák a karimatku a na sedačkách posnídáme. Já mám ještě svůj sendvič z Česka, nyní už podezřele placatý. Úplně jsem na něj zapoměla a kabelku, ve které byl, jsem použila jako polštářek. Na chuti mu ale nebylo!

Vydeme ven, kde není úplně nejtepleji, je pod mrakem. Na zastávce, odkud má odjíždět bus do centra Girony, není ani noha. Zjišťujeme, že autobus jezdí asi jen v době, kdy přilétá nějaké letadlo. A že těch letů tu není mnoho. Čekáme tedy až do devíti, asi třikrát potkáváme fousatého kluka s notebookem, který na letišti taky spal. Autobus nakonec přijíždí v mezičase a po půl deváté už opouští letiště. Ještě štěstí, že Vašek číhá venku. Jen tak ten autobus totiž chytíme.

Vystoupíme na autobusovém nádraží. Najdeme i vlakové. Nakonec se ale rozhodneme baňohy v úschovně nenechat. Sice se s nimi taháme celou dobu, ale zase se nebudeme muset sem zpátky nutně vracet. A úschovna taky není nejlevnější. Vydáme se do centra Girony. Jako první mě upoutají žluté domky, které jsou na sobě zvláště nalepené. Ačkoliv je už po půl desáté, ve městě ani noha. Dětské hřiště je prázdné. Stoka, čili místní řeka, s rákosím je skoro vyschlá. Most, který přes ní vede, se mi ale líbí. Po obou stranách máme žluté baráčky a v dálce je vidět kostel s ustřelenou špičkou a baziliku. Procházíme uličkami a jsme v nich skoro sami. Infocentrum má naštěstí otevřeno, tak si tam beru mapu města a ptám se na to, kde najdeme židovskou čtvrť.